

Hän erottautui aallonharjalta henkäyksillä kimaltavilla, kuin myös alamaailmasta huudoilla peilaavilla. Villastaan luopuneena olisiko hän, yhtä kuin lammas, tiedäthän. Hänessä, minä näen pelkästään sitä—mitä eniten haluan; oikeasti elämältä haluan. Alan pukeutumaan kuin hän, alan tanssimaan kuin hän, hiivatti; olen ripsien takaa sumea hän! Hän, joka näkee hänessä sitä, näkee pian myös, kaatuneiden puiden alta, jäätyneiden jokien heijastuksesta ja harmaantuneen taivaan takaa, raihojen, repeämien ja onkaloiden pilkahduksia, jotka tulisi kai jo hyväksyä, kuten auringon nousu ja kitkatta liukuva ajatus. Ne seurasivat häntä—eli minua—kaikkialle! Minä päätin, että tämä oli viimeinen riitti. Nyt todellakin riitti! Haluan alkulähteelle, sillä jonkunhan se tulee tukkia ja toimia siitä lähtien, repeämän tällä puolella, ainoana jäljelle jääneenä profeettana. Nähdä haluan syyn—miksi eniten halusin, oikeasti miksi elämältä halusin. Lopetan rusetin käytön, lopetan tanssimisen symmetrian, helvetti; miksi olin niin kirkkaasti hän! Askeleet iskevät asvalttiin kuin kimakat veitset— Ei sillä, että olisin unohtunut peitset. Vastaantulijat tulevat jäljessä, kun tavoite on edessä. Täällä, minä viimeksi hänet näin. Asennon on oltava ehkä tuohon taloon päin, sillä repeämän näkeminen todellisuudessa noudattaa kosketushäiriöisten kuulokkeiden perfektionistista logiikkaa. Haistelen maata, kääntelen päätä ja nuolen liikennemerkkejä — jossain täällä sen oikeasti viimeksi näin. Viimeinkin oikealla silmäkulmassa se paljastuu. Seison keskellä moottoritietä, mutta en välitä. Viiton keskisormella autoille, säästän katseen vain näyille; railon toisella puolella vilisee kuvia, muotoja tyylejä, säveliä, säkeitä ja oikeastaan kaikkea niiden väliltä. Apollo ja Athene olisivat minusta ylpeitä. Sitten hän koputti olkapäälleni. Säikähdin ja kadotin railon silmistäni. Koitin asettaa päätä uuteen kulmaan, mutta mitään ei enää näkynyt. Tuskissani lyön häntä veitsellä, mutta hän vain nauraa, ehdottaa jopa rauhaa. Istahdamme tien laitaan. Käytiin pitkä keskustelu. Hän kertoi minulle, ettei kukaan ole koskaan päässyt kurkistamaan raihoon läheltä. Häntäkin ennen on ollut vaikka ketä tavoittelemassa railoa—kaikki me matkitaan toisiamme. Muodostamme railon taakse jonon, tarkkailemme selkiä, parhaimmillaan kurkkaamme olkien yli. Eikä kukaan välitä siitä mikä muodostuu taaksemme. Kukaan ei siis pääse railolle, varsinkaan esitasolle. Siis sinne missä muodostetaan käsitteitä seuraavalla periaatteella: Ensimmäinen ihminen muodosti käsitteet aikajärjestyksestä ja seurauksesta, kun hän laittoi käden tuleen ja johti siitä tuloksen "Jos laitan käden tuleen, niin liha irtoaa sormista heilauttamalla, samalla tavalla kuin liha irtoaa joulupukille uhratuista possuista. Siispä olen pitkä sika". Matkimisen piinaava transitiivisuus missä olet aito antisymmetrisyys — Et siellä, et täällä, et tuolla! Kai tämän puolesta voisi sentään jo kuolla?